

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 21 lipca 2020 r.

w sprawie z wniosku obrońcy skazanego W. B. o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z 12 lutego 2019 r. (V Ka (...))

w zakresie pkt. 1 lit. b i pkt. 3 tego wyroku oraz wyroku Sądu Rejonowego z 26 lipca 2018 r. (IV K (...)) – w zakresie pkt. 2 tego wyroku,

nie uwzględnia wniosku.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 30 czerwca 2020 r. obrońca oskarżonego – W. B. wniósł o wstrzymanie wykonalności:

1. wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z 12 lutego 2019 r. (V Ka (...)) – w zakresie pkt 1 lit. b oraz pkt 3 tego wyroku;
2. wyroku Sądu Rejonowego z 26 lipca 2018 r. (IV K (...)) – w zakresie pkt. 2 tego wyroku.

W uzasadnieniu wskazano, że wstrzymanie wykonania powyższych orzeczeń (w zakresie dotyczącym wykonania kary grzywny oraz obowiązku zapłaty kosztów sądowych) wynika z wniesienia przez Prokuratora Generalnego skargi nadzwyczajnej, zawierającej bardzo ważne i uzasadnione zarzuty dotyczące nieprawidłowości zawartych w tych wyrokach.

Zgodnie z przepisem art. 95 pkt 2 ustawy z 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. 2019, poz. 825, dalej: u.SN), w zakresie nieuregulowanym przepisami ustawy do skargi nadzwyczajnej, w tym postępowania w sprawie tej skargi, stosuje się w zakresie spraw karnych – przepisy ustawy z dnia 6 czerwca

1997 r. – Kodeks postępowania karnego dotyczące kasacji. W związku z powyższym, wniosek o zawieszenie wykonania wskazanych przez obrońcę Oskarżonego wyroków należało rozpoznać w oparciu o przepis art. 532 § 1 k.p.k., zgodnie z którym w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji.

Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, skorzystanie z rozwiązania, o którym mowa w przepisie art. 532 § 1 k.p.k. może mieć miejsce wyłącznie, gdy charakter zarzutów podniesionych w kasacji (odpowiednio: w skardze nadzwyczajnej) wskazuje na oczywistą ich zasadność. Co więcej, wymagane jest wykazanie, że wykonanie orzeczenia pociągnie dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i co do zasady nieodwracalne skutki (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 31 stycznia 2019 r., III KK 6/19; z 18 stycznia 2011 r., V KK 327/10; z 13 sierpnia 2014 r., V KK 145/14).

W niniejszej sprawie żadna z powyższych okoliczności nie zachodzi. Na tym etapie postępowania nie można bowiem jednoznacznie stwierdzić, że zasadność podniesionych w skardze nadzwyczajnej zarzutów jest bardzo prawdopodobna – nieomal pewna. Sytuacja taka będzie miała miejsce w przypadku, gdy nawet po pobieżnej lekturze zawartych w skardze zarzutów, można byłoby uznać, że w rzeczywistości doszło do zrealizowania jednej z przesłanek, o których mowa w przepisie art. 89 § 1 u.SN. Jednocześnie należy zaznaczyć, że nie chodzi o równoległe dokonanie w ten sposób całościowej i ostatecznej oceny zarzutów, gdyż ich rozpatrzenie będzie miało miejsce na rozprawie, podczas rozpoznawania skargi nadzwyczajnej (por. W. Kozielowicz, *Komentarz do art. 532 k.p.k.*, w: D. Drajewicz (red.), *Kodeks postępowania karnego. Tom II, Komentarz. Art. 425-682*, Legalis 2020).

W niniejszej sprawie nie realizuje się również druga z przywoływanych przesłanek – dotycząca spowodowania wykonaniem wyroku wyjątkowo dolegliwych i co do zasady nieodwracalnych skutków dla skazanego. Obrońca oskarżonego nie odniósł się w żaden sposób do powyższej kwestii, ani nie powołał się na żadne szczególne okoliczności, które mogłyby sugerować takie następstwo. Co więcej, charakter kary nieizolacyjnej i jej wysokość (30 stawek dziennych grzywny,

gdzie wysokość jednej stawki wynosi 100 zł) również nie przemawiają za uznaniem, że jej wymierzenie mogłoby wiązać się ze skutkami wyjątkowo dolegliwymi, a tym bardziej nieodwracalnymi.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie przepisu art. 532 § 1 k.p.k. *a contratio* orzekł jak w sentencji.